

လှိုင်းကြူဖြူ (ဆေးရိုး)

ကြယ်ပန်းတစ်စင်း ... လမင်းတာရာ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

လေးလုံးထိုးထော်လာဂျီတစ်စီးသည် မြေနီလမ်းထက်၌ အိပဲ့အိပဲ့ မောင်းနှင်လာသည်။ ရာသီဥတု ပွင့်လင်းသာယာမှုရှိလျှင် ဤလမ်းသည် ဖုန်မှုန့်များ ထောင်းထောင်းထလျက် ထော်လာဂျီပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူများကို မျောက်နီများ ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လေသည်။

ချော်နေသည့်လမ်းပေါ်တွင် ထော်လာဂျီကို အရမ်းကာရော မောင်း၍ မရပါ။ လမ်းကကျဉ်းပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တောင်များ၊ ချောက်များက အသည်းယားဖွယ်တည်ရှိနေသဖြင့် သတိထားမောင်းနှင်ကာမှ တော်ကာကျပေမည်။

ဤလမ်းသည် ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) နမ့်ဆန်မြို့မှ ‘တောင်ကျော်ရွာ’သို့ သွားသောလမ်း ဖြစ်သည်။

"ဟော... ထော်လာဂျီက နှေးရတဲ့ အထဲ ဘာလို့ ရပ်သွားတာလဲ"

ထော်လာဂျီရပ်သွားသဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကြားတွင် ဖြစ်သလို ထိုင်နေရသော ကလေးများကြားမှ လူတစ်ယောက်က အော်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ပဲ ညအိပ်တော့မယ် ထင်တယ်ဗျို့"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ"

"ရှေ့မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်လဲနေတယ်ဗျာ။ လမ်းတွေပိတ်နေတယ်။ လွန်းကျောက်တို့ တောင် ထိုင်နေကြတယ်"

နိုင်မင်းစိုးက ထော်လာဂျီနောက်ပိုင်းဘက်သို့ လျှောက် လာပြီး ပြောသဖြင့် ဆရာဆိုသူက ထော်လာဂျီပေါ်မှ ခဲရာခဲဆစ်ဆင်း၍ ထော်လာဂျီရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဆရာရဲ့ နောက်မှ အသက်ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်ကလေးများ လည်း ဆင်းလာသည် ။ ပလောင်ကလေးများ ဖြစ်သည် ။ နေလောင်ထားသည့် အသားများမှာ ညိုမည်းနေသည် ။

သို့သော် ရုပ်ကလေးများမှာ တိုင်းရင်းသားများ ပီပီ ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုးသားသားပင် ဖြစ်သည် ။

"လွန်းကျောက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

မနေ့ညက မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာထားခြင်းကြောင့် သစ်ပင်ကြီးလဲနေခြင်းဖြစ်သည် ။ နမ့်ဆန်သို့အသွားတုန်းက မလဲသေးချေ။

သစ်ပင်ကြီးက နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးဖြစ်ကာ အခြေမခိုင်တော့သဖြင့် ရေစီးဒဏ်၊ မိုးဒဏ်တို့ ကြောင့် အမြစ်မှ ကျွတ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည် ။ လမ်းကို ကန့်လန့်ပိတ်ကာ လဲနေခြင်းကြောင့် အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိနေသည် ။

"ဝေ့... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာရယ်။ ထော်လာဂျီတွေ သွားလို့ မရမှတော့ ရွာအထိ ဒီသစ်ပင်ကိုကျော်ပြီး ခြေလျင်သွားဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်"

အသိဉာဏ်မကြွယ်သော တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်သဖြင့် ဉာဏ်မကူဘဲ လူပင်ပန်းမညှိနည်းလမ်းကိုသာ စဉ်းစားတတ်ကြ၏။

ဤနေရာမှ တောင်ကျော်ရွာသို့ ခြေကျင်လျှောက်ဖို့ ဆိုသည် မှာ မလွယ်ကူလှချေ။

ရိုးသားနံ့ချာလှသည့် လူများကို အပြစ်မတင်ချင်ပါ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဤလူများ ထဲ၌ သူသာ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလျှင် အားလုံး လမ်းပိတ်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးကို ဖယ်ရှားဖို့ ထက် ခြေကျင်သွားဖို့ သာ ရွေးချယ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်

"အဲဒီလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီမှာ လည်း လူအင်အားအများကြီး ရှိနေတာပဲ။ ဒီသစ်ပင်ကိုဖယ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားရမှာ ပေါ့"

သူ့စကားအဆုံးတွင် ထိုင်နေကြသော လူအများ သည် မျက်နှာအမူအရာအမျိုးမျိုးဖြစ်လျက် ဘာသာစကားဖြင့် ညည်းညူနေကြသည် ။ သို့သော် သူ့စကားကိုလည်း ပယ်ရှားရဲဟန်မတူချေ။ တစ်ယောက်က မတ်တတ်ထရပ်၍

"ဖယ်မယ်ဆိုရင် ဘာနဲ့ ဖယ်မလဲဆရာ။ ဒီသစ်ပင်ကို ဖယ်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန် အိမ်ရောက်လောက်ပြီထင်တယ်"

"မပူပါနဲ့ ၊ အဓိက က ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေ တက်ညီလက်ညီလုပ်ဖို့ ပါပဲ"

သူက ထိုစကားပြောပြီး လွန်းကျောက်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြီးဖြင့် နိုင်မင်းစိုးအား ‘နမ့်ဆန်’သို့ ပြန်သွားခိုင်းသည် ။ အသိတစ်ယောက်အိမ်မှ ဓား၊ လွှဲများ လုံလောက်စွာယူခိုင်းသည် ။ ကျန်ခဲ့သည့်သူတို့ ကတော့ နိုင်မင်းစိုး၏ ကားပေါ်မှာ ပါသည့် ဓားမများ ဖြင့် သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ဖဲ့ကြသည် ။

"ဆရာ... ဆရာနားပါ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါ့မယ်"

ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်က ပြောပေမယ့် သူ မနားပါ။ ကျောင်းသားကလည်း ဆက်မပြောရဲတော့ပေ။ သူတို့ ဆရာသည် ကျောင်းသားများကို ခိုင်း၍ အခန့်သင့်နေတတ်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သူတို့ သိလေသည်။

နာရီဝက်တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ နိုင်မင်းစိုး ပြန်ရောက်လာသည်။ ခုတ်ထစ်ဖို့ ပစ္စည်းများကလည်း စုံမှ စုံ။ သူ့နောက်တွင် ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနှင့် လူလေးယောက်ပါလာသည်။

"စိုင်းအိုက်တို့ ဆိုင်က ကူဖို့ လူထည့်ပေးလိုက်တယ်ဆရာ။ လူနည်းအလုပ်မတွင် မှာ စိုးလို့ တဲ့။"

စိုင်းအိုက်ဆိုသူမှာ နမ့်ဆန်ဈေးထဲတွင် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားသောသူဖြစ်သည်။ သူတို့ ရွာ၌ ဖြစ်စေ၊ ကျောင်း၌ ဖြစ်စေ လိုအပ်သမျှ သူ့ဆိုင်ပဲ အားပေးနေသဖြင့် သူတို့ အပေါ် ကျေးဇူးတင်နေသူဖြစ်သည်။

ဦးစွာ သစ်ပင်ကြီးကို တွန်းရွှေ့ဖယ်ရှားနိုင်လောက်သည့် အနေအထားကို ဓားဖြင့်မှတ်၍ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားများက သစ်တုံး၏ ဟိုဘက်တစ်ဖက် ဒီဘက်တစ်ဖက်ထိုင်၍ လွှဖြင့်ဆွဲကြသည်။

ခပ်စောစောက ညည်းညူနေကြသော လူများမှာ ယခုတော့လည်း လွှများကို သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ဟန်ချက်ညီညီ တွန်းလိုက်၊ ဆွဲလိုက်ဖြင့် စကားများ ပြောနေကြသည်။ ပလောင်စကားသည် မြန်လည်း မြန်သည်။ ကျယ်လည်း ကျယ်သည်။ ရယ်လျှင် ပါးစပ်များကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်၍ ရယ်ကြသည်။

ကွမ်းချိုးများ ဖြင့် မည်းနေသော သွားများ အစီအရီ ပေါ်လာတတ်သည်။ ပလောင်အင်္ကျီအနက်ကို ရင်ဖွင့်ဝတ်ထားလျက် အတွင်း၌ စွပ်ကျယ်များမှာ အရောင်အဆင်းမဲ့ကာ မည်းညစ်နေသည်။

ဆရာဆိုသူကိုယ်တိုင်က တစ်ခါတလေ ပလောင်လို ဝင်ပြောရင်း ရယ်တတ်သည်။ ။

အမှန်တော့ ထိုဆရာမှာ ဗမာစစ်စစ် ဖြစ်၏။ ‘တောင်ကျော်ရွာ’ မှာ နေတာကြာပြီမို့ ပလောင်တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။ ။ ကြာလာသောအခါ လွှတ်ကန်နေကြသူများ လက်ပန်းကျ လာကြသည်။ ။ တုံးကြီးက နည်းသည့်တုံး မဟုတ်ချေ။ အဖျားပိုင်းကို ချောက်ထဲသို့ တွန်းချလိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် တောင်ပေါ်သုံးဂျစ်ကားတစ်စီးရဲ့ သံကို ကြားရသဖြင့် လွှဲဆွဲနေသူများ သည် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ။ လမ်းပိတ်နေတာကို မြင်သဖြင့် ဂျစ်ကားသည် ရပ်သွားသည်။ ။ ကားပေါ်မှ အသက်အရွယ်ရသော လူကြီးတစ်ယောက်ဆင်း လာပြီး သူတို့ အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ ။

"လမ်းပိတ်နေတာကိုး။ ဦးလေးတို့ ကော ကူညီပါရစေ။"

"နေပါစေ ဦးလေး၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေကျ အလုပ်တွေပါ။"

ထိုလူကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ချွေးများ ရွဲနစ်နေသော လူများကိုကြည့်နေ၏။ အားလုံးဖြတ်ပြီးသောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အော်ရယ်ကြသည်။ ။ သုံးနာရီနီးပါး မနားမနေဆွဲခဲ့ရသဖြင့် ဖြတ်ပြီးသား တုံးများကို မဖယ်နိုင်သေးဘဲ ခဏအမောဖြေကြသည်။ ။

"မောင်ရင် အမောပြေစားပါဦး။"

ဘီစကွက်ထုပ်များကိုတစ်လှည့်၊ ကမ်းပေးလာသော လူကြီးကိုတစ်လှည့် အပြန်အလှန်ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်စဉ် -

"နေပါစေ၊ ဦးလေးလို့ ပြောဦးမလို့ လား မောင်ရင်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ မောင်ရင်တို့ တစ်တွေကို ကျေးဇူးတင်လို့ ပါ။ မော

င်ရင်တို့ သာ ဒီလိုမဖယ်ဘူးဆိုရင် ဒီသစ်ပင်ကြီးကြောင့် ဘယ်သူမှ ရှေ့ဆက်သွားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီညအမီ ဦးလေးတို့ တောင်ကျော်ကို သွားရမှာ လေ"

"တောင်ကျော်ကို ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း တောင်ကျော်ကပဲဗျ"

ရွာသားများ သည် သူနှင့် လူကြီး အပြန်အလှန်ပြောနေသည့် စကားများကို နားထောင်နေကြသည် ။ ကားပေါ်၌ ကျန်နေသောလူများက နှစ်ယောက် သုံးယောက်ပေါင်း၍ သစ်တုံးကြီးများကို ချောက်ထဲသို့ တွန်းချဖို့ ကြိုးစားနေကြသည် ။

"ဟာ...ကျွန်တော်တို့ လုပ်မှာ ပေါ့။ ဦးရဲ့ လူတွေကို ပြောပါဦး"

လူကြီးက လက်ကာပြကာ -

"ရပါတယ် လုပ်ပါစေ၊ ဦးလေးတို့ က သတ္တုတွင်းဝန်ထမ်းတွေလေ။ မောင်ရင်က"

"ကျွန်တော်က တောင်ကျော်ရွာက ကျောင်းဆရာပါ"

သူသည် စကားစဖြတ်ပြီး သူ့လူများကို အချက်ပေး၍ သစ်တုံးများကို ရွေ့ဖို့ ထလိုက်သည် ။ နောက်ဆုံးတော့ လမ်းပေါ်တွင် ပိတ်နေသည့် သစ်တုံးများ သာမက သစ်ရွက်များ ပါအားလုံး ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပြီးလေပြီ ။ သူ ဂျစ်ကားပေါ်မှ လူကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်လာသည် ။

"ဟိုး ခင်ဗျား... သက်ဝေလင်း မဟုတ်လား"

"စိုင်းထွန်းအေး"

စိုင်းထွန်းအေးမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သက်ဝေလင်းအား မယုံကြည်

နိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည် ။ တစ်ချိန်က မင်းသားလို ဖြူဖြူချောချော သူငယ်ချင်း၊ ယခု အသားများ ညိုမည်းကာ အဝတ်အစားများမှာ ဖြစ်သလို ဝတ်ထားသည် ။ ဖျက်ပြီးပြန်လုပ်လိုက်သည့် အရပ်နှင့်ပင် တူနေသေးသည် ။ စိုင်းထွန်းအေးသည် အံ့သြသောလေသံဖြင့် -

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ။ စာမေးပွဲဖြေမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ (၅)နှစ်တောင်ရှိတော့မယ်။ ဘာတွေ ဒီလောက်စိမ်းကားနေတာလဲ။ စာလေးတစ်စောင်တောင် ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ အခုကော ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ။ ကြည့်ရတာ မင်းပုံစံက အလည်သက်သက်လာတဲ့ ပုံလည်း မပေါက်ပါဘူး။ ဆရာမ မင်းကို စောင့်မျှော်နေတာ မင်းမသိဘူးလား။"

တောင်ကျော်ရွာမှ ရွာသူရွာသားများ သည် ဧည့်သည် လူစိမ်းနှင့် သူတို့ ဆရာကို ငေးကြည့်နေကြသည် ။ သူ့မှာ ကတော့ အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု။

"မင်းနဲ့ ဆရာမ လက်မထပ်ကြသေးဘူးလား ဖိုးစိုင်း"

"ဘာကွ"

အခန်း(၂)

"မြမြ...မင်းရဲ့ သား မထသေးဘူးလား။ အခု ဘယ်နှနာရီ ရှိနေပြီလဲ

"

ဟိန်းထွက်လာသော အသံကြောင့် တံမြက်စည်းလှည်းနေသလိုလို၊ ဖုန်သုတ်နေသလိုလို အလုပ်ရှုပ်ပြနေသော ဒေါ်မြမြ တစ်ယောက် လန့်သွားသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ချိတ်ထားသည့် ရှေးဟောင်းနာရီလေးကို မော့ကြည့်မိသည်။ ။ ဆယ်နာရီ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အကြည့်ပဲ မှားသလားဟု စဉ်းစားသော်လည်း အမှန်တကယ် ဆယ်နာရီ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြားနေရသော ဆူညံသံများကြောင့် ဒေါ်မြမြစိတ်ညစ်ရသည်။ ။ အလိုက်မသိသော သားနှင့် ဒေါသကြီးသောအဖေကြားတွင် ဟိုဖာထေးရ၊ ဒီဖာထေးရနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်း ငါ ပလီတတ်ပါလားဟု တွေးမိကာ ဘုရားခန်းထဲဝင်၍ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း လေးပါးသီလကိုသာ လုံခြုံစွာ စောင့်နိုင်ပါတယ် အရှင်ဘုရား ဟု ဆုတောင်းရသည်။ ။

အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်လိမ်ပေးနေရသဖြင့် မုသာဝါဒကံကို မစောင့်ထိန်းနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

မနေ့က သားဖြစ်သူ 'သက်ဝေလင်း'အား အသေအချာမှာ လိုက်သည်။ ။ 'မင်းအဖေက ည(၇)နာရီအရောက် အိမ်မှာ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြော

ထားတယ်' ဟု ဆိုထားလျက်နှင့် သားတော်မောင်က ည (၁၁)နာရီ ပြန်လာသည်။ ။

ဒါတောင် ဖအေက (၇)နာရီပြန်မလာတာပဲသိပြီး ညနက်မှ ပြန်လာတာကို မသိသေးချေ။ ဟော အခုပဲကြည့်လေ။ အဖေက မနက်စောစော ဆိုင်သွားဖွင့်ပြီး ယခု နေ့လယ်စာပြန်လာစားသည့် အချိန်ထိ သားဖြစ်သူက အိပ်ရာမထသေးချေ။

"မနက်အစောကြီးထမှ ကိုယ်စောင့်နတ်က နတ်သဘင်အစည်းအဝေး တက်ရတယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်ကတော့ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးဆိုတာ ဘာလဲလို့ တောင် ပြန်မေးရတော့မယ်။ နည်းနည်းမှ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ကောင်။ မိဘတွေက မနက်အစောကြီးအနေ ညနေနေဝင်မိုးချုပ်တဲ့ အထိ မနားမနေ စီးပွားရှာ။ ဘာမှ ကူလုပ်ပေးရကောင်းမှန်း မသိတဲ့ ကောင်က မိဘရှာထားသမျှကို ထိုင်ဖြုန်းဖို့ လောက်ပဲ တတ်တယ်"

ဦးဘကျော်ရဲ့ လေသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာတော့သည်။ ။ ဒေါ်မြမြသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ကြည့်ရင်း အလိုက်မသိတတ်သည့် သားကို အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးလာသည်။ ။ ဒီလောက် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံနေအောင် အော်ဟစ်နေသည် ကို မကြားဘဲနေမည်မဟုတ် ဘယ်ဘက်နားကကြားလျှင် ဘယ်ဘက်နားကိုပိတ်၊ ညာဘက်နားကကြားလျှင် ညာဘက်နားကိုပိတ်၍ မရ ရအောင် အိပ်မည့်ကလေးဖြစ်သည်။ ။

မိဘကို ကူနိုင်သည့်အရွယ်ရောက်သော်လည်း ကူရကောင်းမှန်းမသိ။ ဆိုင်ကိုလည်း မုန့်ဖိုးတောင်းမှ သာ ရောက်လာသည်။ ။

ဟန်လုပ်၍ တောင်မှ -

"အဖေ သွားနားပါလား၊ သားထိုင်လိုက်မယ်" ဟု တစ်ခွန်းမဆိုချေ။

မအေကသာ ကိုယ့်သားသမီးငယ်သေးတယ်။ ဘယ်လိုပဲထင်ထင် အဖေ ဆိုတာမျိုးက နေလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ပြီးတော့ မအေကဲ့သို့ ‘သားရယ်၊ အမေ့ကိုကူပါဦး။ မင်းအမေ့ကို မသနားဘူးလား’ ဟု အပျော့ဆွဲနှင့် ပြော တတ်သလောက် ဖအေဆိုတာက ဒါလုပ်ဆိုရင် လုပ်လိုက်၊ မလုပ်လျှင် ပါးစပ်တင်မက ခြေလက်ပါ ပါလာလိမ့်မည်။

"ဆိုင်မှာ မကူရင်လည်း ဆယ်တန်းကို အောင်အောင်ဖြေမယ် စိတ် ကူးမရှိဘူး။ ပြောလိုက် ဆိုလိုက်ပြီဆိုရင် မကျက်ချင်လို့ ပါ၊ ကျက်လိုက် ရင် ရမှာ စိုးလို့ တဲ့ တော်တော် စားမေးပွဲအောင်မှာ ကြောက်နေတယ်။ လူကသာ အဖြစ်မရှိတာ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မလျှော့ဘူး။ လေ တစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနဲ့ သူ့လောက်တော်တာ သူ့လောက်တတ်တာ ဘယ် သူမှ မရှိတော့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူများ တွေလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်းရမ ယ်ဆိုရင် အခါတစ်ရာ ငတ်သေနေလောက်ပြီ"

"ကိုဘကျော်... ရှင် ထမင်းစားပြီး ဆိုင်သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား။ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ထမင်းခူးလိုက်ရတော့မလား"

"မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား မြမြ"

စကားစပြတ်အောင် ပြောလိုက်သော ဒေါ်မြမြကို ဦးဘကျော် မီးကုန် ယမ်းကုန် အော်ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ထိတ်လန့်သလိုကြည့်လိုက်သော ဒေါ်မြမြကြောင့် အော်ဟစ်နေသော လေသံကိုအနည်းငယ်လျှော့၍

"မင်း ဘာမှ မပြောနဲ့ ။ ဒီနေ့တစ်ရက် ငါ ဆိုင်မသွားလို့ လည်း ကမ္ဘာ ပျက်မသွားနိုင်ဘူး။ မင်းသားနဲ့ ငါ ဒီနေ့ မျက်နှာစုံညီ ပြောမှ ကိုဖြစ်မယ်။ တော်တော်ဂြိုဟ်မွေတဲ့ ကောင်။ တော်ရုံဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကောင် လုပ်ပုံနဲ့ ကြာရင် ငါပါစီးပွားပျက်ပြီး လမ်းဘေးရောက်သွားနိုင်တယ် ဒေါ်မြမြရဲ့ "

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်သောလေသံကို နားထောင်ပြီး
ဒေါ်မြမြဆက်မပြောဝံ့တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှ မီးဖိုချောင်သို့ အလျင်အမြန်
ဝင်လိုက်သည်။ ။ မဟုတ်လျှင် စကားကြောရှည်နေဦးမည်။

စိတ်ထဲမှ ဆိုင်ကကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်ပြီး ဖုန်းဆက်ပါစေ။ ဒါမှ သူဆိုင်
သွားတာနှင့် သားနိုးတာ အတော်ကျမည်ဟု ဆုတောင်းမိ၏။ သိသည့်အ
တိုင်း ကိုဘကျော်၏ ဒေါသသည် ကောက်ရိုးမီးကဲ့သို့ ပြီးလျှင်သူ့ဘာသာ
ဒေါသပြေသွားကာ ‘သားရေ ဘာညာနှင့် ပြီးသွားတတ်သည်။’

"ဟိတ်ကောင်"

သို့သော် ဒေါ်မြမြ၏ ဆုတောင်းသည် မပြည့်တော့ချေ။ ကျောဘက်မှ
ဦးဘကျော်၏ လေသံသည် တင်းမာပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။
ဒေါ်မြမြနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အိပ်မှုနံရံခွက်ပုံစံဖြင့် သ
က်ဝေလင်းက အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ။ ဒေါ်မြမြသည်
ယောင်ယမ်းကာ နာရီမော့ကြည့်မိတော့ (၁၁)နာရီထိုးတော့မည်။ ဆူညံ
ပူညံသံများ တော့ ကြားရပေဦးမည်။

"အဖေ ထမင်းစားပြန်လာတာလား။ သားနဲ့ အတူစားရအောင်လေ"

"မင်း ဘာမှ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ပြောမနေနဲ့ ။ မင်းအကြောင်းကို
မင်းသိရင် အေးအေးဆေးဆေး ငါ့ရှေ့မှာ လာထိုင် သက်ဝေလင်း"

သက်ဝေလင်းသည် အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့် မျက်လုံးမျက်ခုံး
ကောင်းသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ရှိ
သူဟု ဆိုနိုင်သည်။ ။ သို့သော် ပခုံးမရောက်တရောက် ဆံပင်ရှည်များကို
အဝါရောင်ဆံပင်ဆိုးဆေးများ ဆိုးထားသဖြင့် ကြည့်၍ မရချေ။

ဒါတင်မကသေး ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ လည်း ခေတ်

အမြင်နှင့်ကြည့်လျှင် ကောင်းတယ်ဟု ထင်ကြသော်လည်း လူကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးထဲ၌ ဆိုးရွားလှသည်။ ။

သက်ဝေလင်းက ဖခင်ရဲ့ ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရုံရှိသေးပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်လုံးသည် သူ့မေးရိုးတည့်တည့်သို့ ထိုး လိုက်လေသည်။ ။ သူ့မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။ ။ သက်ဝေလင်း ခေါင်းကိုပြန်မတ်ပြီး ဖခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဦးဘကျော်သည် ဒေါသကြီးတတ်၍ ပါးစပ်ပူတတ်တာမှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးချေ။ ယခုတော့ -

"မင်းလိုသားကိုမွေးထားရတာ ငါရှက်တယ်။ သားဘာလုပ်လို့ လဲမမေးနဲ့။ ။ မနေ့က မင်း ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ မင်ကိုယ်မင်းတော့ သိမှာ ပေါ့။"

အဖေရဲ့ အသံက ဒေါသသံမှ ငိုသလိုလိုနှင့် မချင့်မရဲဖြစ်လာသည်။ ။ မနေ့က မင်းဘာလုပ်ခဲ့သလဲ မေးခါမှ သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ။

"နင့်လို ဆယ်တန်းမအောင်၊ မိဘရဲ့ ပိုက်ဆံကို ထိုင်ဖြုန်း၊ မကောင်းမှုမှန်သမျှ လုပ်နေတဲ့ လူက ငါ့ကိုကြိုက်တယ် ဟုတ်လား။ အမလေး ငါ့ကိုယ်ငါတောင် သန လာပြီ ဟဲ့ကောင်ရဲ့။ "

ရုပ်ကလေးနှင့်မလိုက် အပြောကြမ်းသော နွယ်နွယ်အေး။ နွယ်နွယ်အေးသည် ရပ်ကွက်လူကြီးရဲ့ တူမပေမယ့် ရပ်ကွက်လူကြီးက တူမကို ပြန်မွေးစားထားသဖြင့် ကြီးကျယ်ချင်တိုင်း ကြီးကျယ်နေသည်။ ။ နွယ်နွယ်အေးနှင့် သူက ဆယ်တန်းတုန်းကတော့ တစ်တန်းထဲ တစ်ခန်းထဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုတုန်းကတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖြစ်သည်။ ။

ယခု နွယ်နွယ်အေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ သူကဆယ်တန်းမအောင်တဲ့ အပေအတေ၊ မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းသလေး ဘာလေးနှင့် ပြောထားသဖြင့် သက်ဝေလင်း တေးထားလိုက်သည်။ ။

ဟော မနေ့ညနေက သူ့သူငယ်ချင်းများ နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သီချင်းနားထောင်လိုက်။ စကားပြောလိုက်ရှိနေသည် ။ ထိုအချိန် ဆိုင်ရှေ့မှ နွယ်နွယ်အေး ဖြတ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် ခြုံလုံးများ ပါသော အပြာရောင်လွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က စာအုပ်အချို့ကို ပွေ့ပိုက်ထားသည် ။

ဝတ်ဆင်ထားသော အဝါရောင်ဝမ်းဆက်က သင်္ကြန်ဆင်လိုမျိုး အဝါအစိမ်း ခပ်များများ ဖြစ်သည် ။ တက္ကသိုလ်က ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည် ။

နောက်ဆုံးနှစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဆိုတော့ စွာနိုင်ခြင်းဖြစ်မည်။

"သက်ဝေ ဘယ်လဲ"

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သော သူ့ကို သူငယ်ချင်းများက မေးပေမယ့် သူ ဘာမှ မဖြေဘဲ လက်ကာပြခဲ့ကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားနေသော နွယ်နွယ်အေးက သူနှင့် သိပ်မဝေးသေးချေ။ သူ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် -

"ဒီမှာ နွယ်နွယ်အေး"

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသော အကြည့်များ သည် အရောင်ပြောင်းသွားသည် ။ တစ်ဆက်တည်း မျက်နှာထားပါ တင်းသွားပြီး

"ဘာကိစ္စ ငါ့နောက်လိုက်နေတာလဲ"

"ဒါ အများ ပြည်သူပိုင်တဲ့ လမ်းပဲ၊ ဘာလို့ နင့်နောက်ကိုလိုက်ရတယ်လို့ ပြောရတာလဲ"

ကတ်သီးကတ်သတ် မေးလိုက်သောစကားကြောင့် နွယ်နွယ်အေးရဲ့

မျက်နှာ စူပုပ်သွားကာ ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည် ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် အဝတ်အစား ကြောင်ကြောင်ကျားကျားနှင့် သူ့ကို အဖက်မလုပ်ချင် သည့်ပုံစံနှင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားခြင်းကို သူကလည်း နွယ်နွယ် အေးနှင့် အမီလိုက်ရင်း-

"ဟိုတစ်ခါတုန်းက နင့်ကိုငါ ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတာ အတည်ထင် မနေနဲ့ နော်။ နင့်လို အပေါက်ဆိုးဆိုး၊ စိတ်ထားပုပ်ပုပ်နဲ့ မိန်းကလေးကို ငါက ကြိုက်ပါ့မလား။ အလကား ငါလျှောက်ပြောတာ နင်များ ရင်ခုန် သွားမလားလို့ "

"နင်"

မြန်လိုက်သည့်လက်။ သူသာ အရှောင်မမြန်လျှင် ပါးပြင်နှင့် လက်ဖဝါးပြင် မိတ်ဆက်ရပေတော့မည်။ နွယ်နွယ်အေးသည် ယခုပဲ ငိုချလိုက် တော့မည့်ဟန်ဖြင့် -

"နင်တော်တော် လူစိတ်မရှိတဲ့ ကောင်ပဲ။ နင့်မှာ နှမသားချင်း စာနာ စိတ်မရှိတော့ဘူးလား။ တော်တော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကောင်"

ဘာပဲပြောပြော၊ ပြောချင်ရာပြော၊ ရိုင်းတယ်လို့ပဲ ပြောပြော လူစိတ် မရှိတဲ့ ကောင်လို့ ပဲဆိုဆို သူ့ကိုပြောခဲ့သည့်စကားကို ပြန်ချေပလိုက်ရ သဖြင့် သူပျော်သည် ။ ကြိုက်တယ်ဟု ပြောလျှင် အလွန်ဂုဏ်ယူချင်ကြ သည် ။ ပြီးလျှင် ထိုသူကို သနားစရာကောင်းသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လှောင်ပြောင်ချင်တတ်ကြသည် ။

"မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်က ဘယ်လောက် ကလေးကချေဆန်သလဲ။ မင်းကို ယ်မင်း သေချာဆန်းစစ်မိရဲ့ လား"

သေချာသည် မှာ သူနှင့်နွယ်နွယ်အေး၏ ပြဿနာအား ဖခင်ဦးဘ

ကျော်သည် တစ်နည်းနည်းနှင့် သိသွားပုံရ၏။ သူဘာမှ မပြောဘဲ အသာ လေးငြိမ်နေတုန်း။

"ငါ မင်းကို တော်တော် စိတ်ကုန်နေပြီ သက်ဝေလင်း။ မင်းဟာ ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ ပြောမနိုင်၊ ဆိုမနိုင်အောင်ကို ဆိုးတယ်။ ဖအေဖြစ်တဲ့ ငါတောင် မသောက်တဲ့ အရက်ကို သောက်တယ်။ အုပ်စုဖွဲ့ရမ်းကားတယ်။ ပြီးရင် အချုပ်ခန်းမှာ လိုက်တွေ့ရတယ်။ လျော်လိုက်ရတဲ့ ငွေကလည်း သောက်သောက်လဲ။ မင်းလိုတိုင်းပေးနေရအောင် ငါတို့ က ငွေတွင်းဖင် ခုထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကွ နားလည်လား။ ကိုယ့်ရဲ့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းတွေ လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြဿနာမရိုးနိုင် ရှာတယ်။ အချိန်တွေကို မင်းမနှမြောတတ်ဘူး မဟုတ်လား"

"သား ပြင်ပျံ့မယ် ဖေဖေ"

"တော်စမ်းကွာ။ လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်မပြောနဲ့ ကွ။ ဒီစကားတွေကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ယုံရအောင် ငါမရှူးသေးဘူးကွ။ နားလည်လား သက်ဝေလင်း"

ဦးဘကျော်သည် လက်ကြောမတင်းသော၊ အပိုးမကျိုးသော သားဖြစ်သူ သက်ဝေလင်းအား အပိုးကျိုးစေချင်သည်။ ။

ဆန်ဘယ်ကရလဲ၊ အိုးထဲကရတယ်ဆိုလောက်သော အသိသာရှိ၍ ဆန်စပါးရရှိအောင် ရုန်းကန်ရမှုများအား သိစေချင်သည် ။ တစ်နေ့ မိမိတို့ မျက်ကွယ်ပြုသွားချိန် ဤကဲ့သို့ လောကတွင် အလုပ်အကိုင်မရှိ လေတေနေသောသူတစ်ယောက်အဖြစ် သားကို မကျန်ခဲ့စေချင်ပါ။ လောက၏ ဒုက္ခတရားဆိုသည့် သင်ခန်းစာများကို သင်ယူဖူးမှ သာ လောကဓံတရား၏ အကောင်းအဆိုးကို ခံနိုင်ပေလိမ့်မည်။

"သားသမီးကြောင့် အခါခါ အရှက်ရ၊ အခါခါ မျက်နှာပျက်ရတဲ့ မိဘတွေအကြောင်း မိဘမဖြစ်သေးတဲ့ မင်းကတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ငါဒီလောက်ပြောနေရင် မင်းသဘောပေါက်တော့ သက်ဝေလင်း။ မင်းယူချင်တာ ယူသွားပြီး မင်းကြိုက်တဲ့ လမ်း မင်းသွားတော့။ မင်းကို လိမ္မာအောင် မဆုံးမနိုင်တဲ့ ငါပဲ ညံ့ပါတယ်။ ကဲ မင်းကြိုက်ရာယူပြီးသွားတော့"

"ကိုဘကျော်...ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကျွန်မတို့ မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ"

မီးဖိုချောင်နှင့် ဧည့်ခန်းအကူးတံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော ဒေါ်မြမြသည် မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် တုန်လှုပ်စွာ ပြောလေသည်။ ။ မိခင်မို့ ဖခင်ကဲ့သို့ နှလုံးသားမမာနိုင်ချေ။ ဦးဘကျော်သည် မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ -

"တစ်ယောက်ပဲ မွေးမွေး၊ တစ်ဖွဲ့ပဲမွေးမွေး မိဘအပေါ်မသိတတ်ရင်တော့ မသိတတ်သလို ဆုံးမရမှာ ဘဲ။ ဒီကောင်ရှိနေလို့ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဘယ်လိုတိုင်တောတာကိုမှ ငါမကြားချင်တော့ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်နှာပူလွန်းလို့ ငါ့မျက်နှာတောင် ဓားနဲ့ လှီးပစ်ချင် လာပြီ။ မိဘက မနိုင်ဝန် ထမ်းခိုင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ မိဘကို မကူရင်တောင် ကိုယ်က စာသင်သားအရွယ်ပဲ စာကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ပါတော့လား။ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး လမ်းဘေးမှာ ခွေးဖြစ်ချင်တဲ့ ကောင် သွားစမ်းကွာ။ သွားစမ်း။ မင်းမျက်နှာကို ငါ မကြည့်ချင်တော့ဘူးကွ"

"ဖေဖေ သားကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ။ သားက သူများ တွေလိုဆေးစွဲ၊ မိဘပိုက်ဆံခိုးသုံးနေတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ခါတလေသူများ တွေရန်စလို့ အချုပ်ရောက်တာလေးကို"

"ဟေ့ကောင်... ဒီမှာ မင်းဆေးစွဲနေတယ်လို့ သိရင် ငါကလည်း မင်းကို ငါ့အိမ်မှာ တင်ထားဦးမယ် မှတ်နေသလား။ မင်းကုပ်က ကိုင်ဆွဲပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းလိုက်အပ်မယ်"

"ရတယ် ဖေဖေ။ ဒီအိမ်က ဖေဖေအိမ်ပဲ။ ဖေဖေက မနေနဲ့ ဆင်းဆိုမှ တော့ သားလည်း ဆင်းတယ်"

လူငယ်တစ်ယောက်၏ မာနဖြင့် သက်ဝေလင်းသည် ဖခင်အားအော်ဟစ်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ မိခင်က ဖခင်အား တောင်းပန်နေသံများ ၊ ဖခင်ရဲ့ အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရသည် ။

နောက် ကိုယ်မွေးထားသည့်သားသမီးကို ယခုကဲ့သို့ နှင်ထုတ်ရက်သဖြင့် ဖခင်ကို စိတ်နာချင်လာသည် ။

အဝတ်အစားများကို ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်ထည့်လိုက်သည် ။

"သား...သားရယ်၊ မင်းအဖေက စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာ ဘာလို့ မိုက်ရတာလဲ။ မင်းအဖေက ဆူတုန်းခဏဆိုတာ သိလျက်နဲ့ "

အမေက မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပြောနေသည် ။ သူ့ရင်ထဲ လုပ်ရက်လေခြင်းဟူသော မောဟစိတ်တွေသာ ဖုံးလွှမ်း၍ အမေ့ရဲ့ တားမြစ်စကားများကို နားမဝင်တော့ချေ။ အိမ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောနောက်ဘက်ရှိ အိမ်ကို လှည့်မကြည့်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားမိသည် ။

ကဲ... သူ ဘယ်ကိုသွားရမည်နည်း။ သူ့ရဲ့ အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းများ ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်မိသည် ။ လွင့်ချင်ရာလွင့်၊ ရောက်ရာပေါက်ရာသို့ သွားတော့မည်။

